

Του π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνού,
Ομ. Καθηγητού Πανεπιστημίου

Με τις τελευταίες δηλώσεις του «urbi et orbi» ο Πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ΄ δεν μας αιφνιδίασε. Διότι δεν είναι η πρώτη φορά, που διακηρύσσει την εκκλησιολογική συνείδηση του Παπισμού. Το ίδιο είχε πράξει και πέρυσι, πριν μεταβεί στην Κωνσταντινούπολη, προσκεκλημένος του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Και ποιες είναι οι δηλώσεις αυτές που με απόλυτη ομοφωνία δημοσίευσε ο ελλαδικός και παγκόσμιος Τύπος. **Η Ρώμη διεκδικεί την ταυτότητα της «μοναδικής πραγματικής Εκκλησίας του Χριστού στον κόσμο», χωρίς να είναι πρόθυμη να απαρνηθεί στο ελάχιστο την πεποίθηση της αυτή.** Αναγνωρίζει μεν, ότι υπάρχουν και εκτός της **«Καθολικής Εκκλησίας πολλά στοιχεία καθγιασμού και αλήθειας»** (σημ.: Έτσι σώζεται «ως δια πυρός» ο διαχριστιανικός και πανθρησκειακός διάλογος!), αλλά ο Παπισμός είναι η μόνη αληθινή Εκκλησία του Χριστού. «Οι Ορθόδοξες Εκκλησίες» (όχι Η Ορθόδοξος Εκκλησία) είναι μεν «εκκλησίες», αλλά πάσχουν από ένα «έλλειμμα», μη αναγνωρίζοντας τον Πάπα ως διάδοχο του (Αποστόλου) Πέτρου, αρνούμενες δηλαδή, ή μη δεχόμενες ακόμη, το παπικό Πρωτείο, που θεμελιώνεται στην περί Πέτρου παπική διδασκαλία. Όταν αυτά δεν τα λέγει ένας οιοσδήποτε Πάπας, αλλά ο σημερινός, που είναι σπουδαίος ρωμαιοκαθολικός δογματολόγος, το πράγμα αποκτά ακόμη μεγαλύτερη βαρύτητα.

Έχουμε εισέλθει, οι Ορθόδοξοι, σε διάλογο με τον Παπισμό, ο οποίος (διάλογος), μάλιστα ανανεώθηκε τελευταία **με την συγκατάθεση των Οικουμενιστών μας, που δέχονται στην πράξη τις δηλώσεις του Πάπα.** Άρα προχωρούμε με βάση την φιλοσοφική αρχή της «λήψεως του αιτουμένου», κάτι που σημαίνει την εκ μέρους μας «ελλειμματική», πράγματι, συμμετοχή, όσον αφορά στην δική μας αυτοσυνείδηση και το εκκλησιαστικό αυτοσυναίσθημά μας. **Με μειωμένο αυτοσυναίσθημά και αναγνώριση του «εκκλησιαστικού ελλείματος» μας αδικούμε και αρνούμεθα την Ορθοδοξία των Αγίων μας, όλων των αιώνων, συνομολώντας σιωπηρά την κατά τον Πάπαν μη πληρότητα της Εκκλησίας μας.** Πόσο μάλλον, όταν ο Πάπας δεν παραλείπει να προσθέσει: «Ο διάλογος δεν μπορεί να είναι μία αφορμή, για να προσαρμόσει ή να μαλακώσει αυτό που πιστεύει (ό Παπισμός) ότι είναι!» Καμμία διάθεση, δηλαδή, υποχωρήσεως εκ μέρους του.

Το αστείο εδώ, και τραγικό συνάμα, είναι, ότι οι οικουμενιστές Ποιμενάρχες μας διακηρύσσουν ότι **μετέχουμε στους θεολογικούς διαλόγους, για να διαφωτίσουμε και διδάξουμε τους ετεροδόξους!** Βέβαια, η Χάρη του Θεού πολλά πράγματα μπορεί να μεταβάλει, οδηγώντας σε ανατοποθετήσεις και τελικά στην μετάνοια. Δεν είναι όμως αυτό το πρόβλημα, ούτε βοηθούν την ενεργοποίηση της Θείας Χάριτος μέσα μας η **δουλική συμμετοχή στον διάλογο** και οι χαλαρές «αντιδράσεις», που απλώς **επιβεβαιώνουν την πολύ γνωστή στο Βατικανό ηττοπάθεια και αδυναμία μας.** Δεν θα ήταν λογικό να λεχθεί, με αξιοπρέπεια και αγάπη για την Αλήθεια, στον Πάπα, ότι, **εφ' όσον γίνονται παρόμοιες δηλώσεις, η συμμετοχή μας στον διάλογο είναι μάταιη και συνιστά a priori παραδοχή του παπικού Πρωτείου και τής μοναδικότητας της Λατινικής Εκκλησίας;** Το πρόβλημα, συνεπώς, **δεν είναι ο Πάπας,** που, μέσα σε ένα παραλήρημα εξουσιαστικής υπεροψίας, συνεχίζει τις ίδιες παπικές διακηρύξεις και για επίδειξη δυνάμεως στο εσωτερικό του Παπισμού και για την ανάκτηση του αμφισβητούμενου κύρους της Παποσύνης.

Το πρόβλημα είμαστε εμείς και κυρίως οι βασικά υπεύθυνοι, οι Ποιμένες. Στο σημείο αυτό και εις μνημόσυνον του αισθάνομαι την ανάγκη να μνησθώ του μακαριστού **Αρχιεπισκόπου Σεραφείμ**, όταν ρωτούσε εμάς τους κατ' επάγγελμα, Θεολόγους των Πανεπιστημίων. «Είναι Εκκλησία το Βατικανό;» Όσα αρνητικά θα μπορούσε κάποιος να προσάψει στον τέως Αρχιεπίσκοπο, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε, ότι την Πίστη δεν την έβλαψε. Ενθυμούμαι, μάλιστα, την σύνεση, που επέδειξε το 1993, μετά την ουνιτική απόφαση τού Balamand, την όποια η Εκκλησία τής Ελλάδος (τότε...) δεν είχε προσυπογράψει.

Ο μακαριστός **παπα-Γιάννης Ρωμανίδης** έλεγε στα τελευταία χρόνια της ζωής του: **«Από τώρα και στο έξης το πρόβλημα θα είναι οι Δεσποτάδες μας. Ποια πίστη έχουν»!** Αυτό το ζούμε όλοι μας. Πολλές φορές μου έρχεται στη μνήμη ο λόγος του **Αποστόλου Παύλου** στις Πράξεις (20, 28 έ.) για **«λύκους βαρείς»** που θα διεισδύσουν στο εκκλησιαστικό σώμα, «μη φειδόμενοι του ποιμνίου». Και όλοι οι ερμηνευτές, παλαιότεροι και νεότεροι, ταυτίζουν τους «λύκους» αυτούς με τους αιρετικούς, και πολύ ορθά. Δεν είναι παρά ψευδοποιμένες, που θα εμφανίζονται με το ένδυμα του ποιμένος, ενώ στην ουσία θα είναι λύκοι και μάλιστα «βαρείς», δηλ. τυραννικοί και σκληροί. Βαρύτητα, όμως, ερμηνευτικά έχει η φράση του στ. 30, «και εξ υμών αυτών»! Παρατηρεί ο **ιερός Χρυσόστομος**: «Και το χαλεπώτερον, ότι αυτούς τούτους εξ αυτών αναστήσασθαι λέγει, ο και σφόδρα έστι βαρύ, όταν εμφύλιος ο πόλεμος ή». Η ιστορική πραγματικότητα δείχνει, ότι ο Απόστολος δεν μιλούσε μόνο για την εποχή του.

Είναι δυνατόν, λοιπόν, μετά από αυτά, ορθόδοξος Επίσκοπος να θέτει το ερώτημα: «Άλλαξε τίποτα στην Ορθοδοξία με το που ήλθε ο πάπας;» (Εννοούσε την έλευση του στην Ελλάδα το 2001). Αντιδρώντας τότε, αναγκασθήκαμε νά δηλώσουμε δημόσια: «Τι άλλο ήθελε ο Πάπας; “Τα πήρε όλα και έφυγε”!»! Ποια ήσαν αυτά τα «όλα»; Απλούστατα, **η υποδοχή και αναγνώριση του ως γνησίου επισκόπου της Εκκλησίας του Χριστού**, παρά τα παπικά δόγματα (πρωτείο, αλάθητο και το παπικό κοσμικό κράτος), που **αφορούν κάθε δυνατότητα στον Παπισμό να εμφανίζεται και να διεκδικεί τον χαρακτηρισμό «εκκλησία».**

Δεν είναι, δυστυχώς, μόνο η απουσία θεολογικών προϋποθέσεων ή η υπόταξη και το θάψιμο τους σε οποιεσδήποτε συμβατικότητατες ή ενδοκοσμικές και αντιχριστιανικές προσδοκίες, που μας κάνει να διαμαρτυρόμεθα. Είναι κυρίως η τόσο εύκολη **απεμπόληση της Πίστεως των Αγίων μας όλων των αιώνων, χωρίς την οποία σωτηρία, δυνατότητα θεώσεως, δεν είναι δυνατόν να υπάρξει.** Αυτό σημαίνει ότι κάποιοι Ποιμένες ενεργούν με τη συνείδηση και καταστροφική διάθεση των «λύκων» των Πράξεων **κατασπαράζοντας πνευματικά οι ίδιοι το ποίμνιο, που ο Κύριος τους ενεπιστεύη** (πρβλ. Ίω. 22, 15-17).

Υπάρχει, όμως, και κάτι πρακτικά χειρότερο. **Οι Δυτικοί γνωρίζουν τις αδυναμίες μας και τον τρόπο σκέψεως μας και γι' αυτό δεν ανησυχούν.** Όλα τα βλέπουν δικά τους και προ του διαλόγου, που, όπως γίνεται, δεν είναι παρά επανάληψη ή συνέχεια της ουνιτικής ψευδοσυνόδου της Φλωρεντίας (1439). Επί τέλους, **ότι δεν πέτυχε ο Παπισμός στη διάρκεια της δουλείας (λατινοφραγκικής και οθωμανικής) με τις πιέσεις, να επιβάλει δηλαδή την απόφαση της Φλωρεντίας, το επιτυγχάνει σήμερα με την συγκατάθεση των ίδιων των Ποιμένων μας!** “Ε, τότε, μας ταιριάζει ο χαρακτηρισμός των (πολιτικά) γραικύλων από τον μακαρίτη ποιητή μας Κωστή Παλαμά: Δεν έχεις, “Όλυμπε, θεούς, μηδέ λεβέντες η Όσσα, Ραγιάδες έχεις, Μάννα Γη, σκυφτούς για το χαράτσι. Κούφιοι και οκνοί, καταφρονάν τη θεία τραχιά σου γλώσσα, των Ευρωπαϊών περιέγλα και των αρχαίων παλιάτσοι...”

Τηρουμένων των αναλογιών, αυτό ισχύει για τούς οικουμενιστές Ποιμένες της εποχής μας: «Των παπικών περιέγλα» καταντούν και των «Πατέρων μας παλιάτσοι». Υπάρχει κάτι χειρότερο και απαισιώτερο από αυτό; Ο Θεός να μας ελεήσει και να μας οδηγήσει στην μετάνοια, με τούς τρόπους που Αυτός γνωρίζει....

π. Γεώργιος Δ. Μεταλληνός

(Το κείμενο αυτό δημοσιεύθηκε στην εφημ. «Ορθόδοξος Τύπος» 3.8.2007).